

ABSTRACT

In public communication, both politicians and scientists have to not only inform the public but also be persuasive in their speeches so that the messages they send are regarded as trustworthy. This is especially important in crisis communication, where the public will see the speaker as trustworthy based in the information they communicate. The communication is seen through the lens of the speech act theory, which tries to explain meaning through speaker intention. In pragmatics, speech acts are seen as the minimal unit of communication and are analyzed at the utterance level. The focal point of the research of this doctoral thesis is the use of speech acts by Donald Trump, Anthony Fauci, Andrej Plenković and Alemka Markotić as representatives of executive and health-care officials during the beginning of the COVID-19 pandemic. The speech acts were analyzed based on the theoretical background provided by J. L. Austin and J. R. Searle. The research was performed on a set of texts containing the speeches and interviews of the speakers from March and September 2020. The gathered speech acts were analyzed using the content analysis method, categorized into five Searlean classes, and classified into charts according to frequency of use in the observed period in order to see the similarities and differences in use of speech acts between different persons and cultures. The research shows that politicians and scientists differ in what they base their persuasiveness on, and that US and Croatian politicians use assertives and directives to a different extent.

Keywords: speech acts; pragmatics; COVID-19; pandemic; informative speech; persuasive speech; content analysis.

PROŠIRENI SAŽETAK

U javnoj komunikaciji političari i znanstvenici moraju ne samo informirati javnost nego i biti uvjerljivi u svojim govorima da bi poruke koje šalju bile smatrane pouzdanim. To je iznimno važno u kriznom komuniciranju, gdje javnost smatra govornika pouzdanim na temelju informacija koje prenosi. Komunikacija se promatra kroz prizmu teorije govornih činova, koja nastoji objasniti značenje kroz namjeru govornika. U pragmatolingvistici, govorni činovi smatraju se minimalnom jedinicom komunikacije i analiziraju se na razini iskaza. Središnja je točka istraživanja ove doktorske disertacije uporaba govornih činova Donalda Trumpa, Anthonyja Faucija, Andreja Plenkovića i Alemke Markotić kao predstavnika političara i zdravstvenih djelatnika tijekom početka pandemije COVID-19. Govorni činovi analiziraju se na temelju teorijskih postavki J. L. Austina i J. R. Searlea. Istraživanje se provodi na skupu tekstova koji sadrži govore i intervju govornika iz ožujka i rujna 2020. godine. Prikupljeni govorni činovi analiziraju se metodom analize sadržaja, koja je podijeljena u šest faza: stvaranje manjih cjelina, provedba istraživanja na manjem uzorku, kodiranje, smanjivanje dobivenih podataka na prikladne kategorije, zaključivanje o kontekstualnom fenomenu, te priopćavanje rezultata istraživanja. U prvoj fazi tekstovi se razdvajaju i usustavljaju prema vremenu nastanka – ožujak nasuprot rujna, te prema mjestu nastanka – SAD nasuprot Hrvatske. U drugoj fazi provedbe istraživanja na manjem uzorku dio tekstova se čita radi provjere valjanosti postavljenih kategorija i ispravnosti kategoriziranja, te se tako provjeravaju moguće greške koje bi se mogle pojaviti tijekom kodiranja. U trećoj fazi kodiranja svi govorni činovi kategoriziraju se prema pet glavnih kategorija koje je predložio Searle. Ta faza odvija se u dva koraka, gdje prvo istraživač kodira sve govorne čine, a zatim i dodatni ocjenjivač provjerava valjanost kodiranja. U četvrtoj fazi smanjivanja dobivenih podataka na prikladne kategorije prikupljeni podatci prikazuju se u tablicama prema razdoblju ožujak/rujan te prema učestalosti korištenja pojedinih kategorija. U petoj fazi zaključivanja o kontekstualnom fenomenu analiziraju se dobiveni podaci te uspoređuju u odnosu na postavljene hipoteze istraživanja. Zatim u završnoj, šestoj fazi priopćavanja rezultata istraživanja o svemu se napismeno izvještava. Zaključuje se da političari koriste komisive za uvjeravajuće govore, dok znanstvenici formiraju uvjeravajuće govore na informativnosti, te da su i političari i znanstvenici skloniji koristiti direktne, negoli indirektne govorne čine prilikom izricanja direktiva. Također se pokazalo da su američki političari skloniji koristiti direktive u većoj mjeri negoli hrvatski političari. Znanstveni doprinos vidi se u činjenici da su govorni činovi prvi put istraženi na javnim govorima javnih i zdravstvenih dužnosnika, te je

dodatno provedeno međukulturalno istraživanje između govornika iz SAD-a i Hrvatske. Također je pokazano kako se govorni činovi koriste u držanju uvjeravajućih i informirajućih govora, te ovo istraživanje može pomoći u daljnjim raspravama o prirodi uvjeravanja, ali također može pomoći u izradi i pisanju javnih govora.

Ključne riječi: *govorni činovi; pragmalingvistika; COVID-19; pandemija; informirajući govor; uvjeravajući govor; analiza sadržaja.*